

thi man eier jo Hesten til de 66 Rbd. Deri ligger, jeg gjentager det atter, et nyt Beviis for, at Staten bestandig har berragtet disse Heste som sine; det berøede paa Staten, at træde til og tilegne sig dem, det var et Remonterings Institut; — der var flere Arter af Remonteringer, det ene var de saakaldte genorbne Ryttere ved Regimentet, de andre vare Landrytterne ved Districterne, men i begge Tilfælde vare Hestene Statens Eiendom. Den ene Art Heste holdtes paa Foder af Staten, den anden Art var givet paa Foder hos Udredere, men Hestene vare Statens. Naar man vil gennemsee Anordningerne, skal man finde, at der er Bestemmelser for hvor Mun-deringsstøvet og hvor Ridestøvet skal være. Det var en complet Organisation og Hesten var Statens, og derfor kan man ikke komme til at betale en højere, end den engang fastsatte, Sum for den. Deri ligger at denne Priis, som synes at være en Maximumspriis, er Hestens virkelige Priis; deraf følger, at dersom der forlanges en højere Priis for Hesten, fordi den maaffee i Virkeligheden er mere Værd, saa kan Staten svare: have I stillet en Hest til en højere Værdi, maa det være Ederes egen Sag, I maa vide hvorfor I have gjort det. Det kan meget godt være, at en Mand stiller en Hest for en højere Priis, for at holde den i nogle Aar og drive Handel med den, og derefter sætte en anden istedetfor men det maa være hans Sag, han maa vide hvorfor han gjør det, men Staten kan ikke indlade sig derpaa; Staten kan, efter at den engang har sagt: jeg kjøber og jeg remonterer til Kavalleriet, idet jeg for den og den Priis kjøber Din Hest, ikke nu indlade sig paa at give mere for Hesten end den engang har eiet den for. I det saaledes Anførte ligger det absolut Afgjørende for, at Priisen er 66 Rbd. for Hesten.

J. M. Hansen: Det hele Spørgsmaal om Priisen antager jeg er saa klart, at der nu ikke længere kan reises Tvivl om, hvor stor Priisen er; man har jo hørt en året Rigsdagsmand erklære, at den paagjældende Lov, hvorom her er Tale, og hvorefter dette Spørgsmaal skulde afgjøres, leed af en Incorrecthed. Naar man ikke paa anden Maade kan for-

svare sin Fortolkning af en i en Række af Aar bestaaende Lovbestemmelse, end ved at sige at den lider af en Incorrecthed, troer jeg netop at det er Beviis for, at Fortolkningen er incorrect. Jeg skal derfor ikke gaae ind derpaa, men tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det Forslag, som her foreligger, ikke ganske er det samme, som forelaae under denne Sags 2den Behandling; dengang havde vi foreslaaet, at samtlige Udredere skulde godtgjøre Hestene med 66 Rbd. Nu staaer der i § 2, at de skulde godtgjøre den med 36 Rbd. foruden at tage Remonteringspengene for 1849—50, som udgjør 10 Rbd., hvilket saaledes i Alt beløber sig til 46 Rbd. Vort nærværende Forslag gaaer ikke ud paa, at de skulde betale fulde 66 Rbd., men at, naar man betalte de 66 Rbd., deri skal godtgjøres dem de fulde Udredningspenge 5 Rbd. aarlig til 1ste April 1851, og saaledes kommer de efter vort Forslag til at betale 56 Rbd. Jeg anførte dette, for at vise, at vi have gjort en Forandring i det forrige Forslag, og at vi ere gaaede en lempeligere Vej, for at jee om Thinget ikke deri kunne finde Anledning til at gaae ind paa vort Forslag.

Ordføreren (Krieger): Jeg vil tillade mig at erindre Thinget om, at jeg tidligere ved anden Behandling, ved den Forhandling, som fandt Sted af disse Punkter i deres Enkeltheder, gjorde opmærksom paa, at Spørgsmaalet, for mig ikke var, hvad jeg for Kortheds Skyld kaldte et juridisk Spørgsmaal, det vil sige, et Lovtydningsspørgsmaal, et Lovfortolkningsspørgsmaal; jeg gjorde opmærksom paa, at det for mig var et Lovgivningsspørgsmaal. Det var for mig intet Lovtydningsspørgsmaal, hverken med Hensyn til den saa meget omtalte Indfaldelse af Hestene til bestandig Tjeneste paa Grund af Conjuncturer, som vare, ikke i Forordningen, men i det arede Medlems Forslag kaldte overordentlige, eller, om hvorvidt der var en lovbestemt Priis for Hestene, om der var betalt saa og saameget, men det var et Lovgivningsspørgsmaal om den Opgjørelsesmaade, som efter megen Forhandling omsider forelaae os, var en saadan, at man kunde sige, at det var en rimelig og billig Afgjørelse, hvorved vi hverken traadte den